

במשך 14 שנים היתה נעמי אדווה מיוודת עם אודי דיין, שהסעיד

לאחרונה את הארץ בגילויין על אביו. מי האיש? איך נראה בעינייה?

אודי דיין

היותו בנו של משה דיין הפריעה לו פעמים רבות.

יצר ההרפתקאות של אודי דיין לא ידע שובע. הסתובבו אז הרבה בעיר התחתית ובסביבות הנמל בחיפה. אך אודי חשש תמיד, שמא יודע שהוא בנו של משה דיין המפורסם. הוא כיבד את אביו, והשתדל לא לעשות דבר היכול לפגוע בו.

בשיחות ובוויכוחים שהתנהלו אחרי מילחמת יום-כיפור נהג אודי להצדיק את מעשיו של דיין ולהגן עליו. כאב לו כש-מישהו השמיץ את אביו.

גם דיין דאג לבנו. באותה תקופה הגיעו לידעתו שמועות על ידידיו החדשים של אודי, ועל מקומות הבילוי שלו. הוא התערב עניין אצל ידידיו שלו עיתונאית, אם הדבר לא יכול להזיק לאודי.

אהוד דיין שנא אירועים חברתיים רועשנים, ובדרך-כלל לא הלך למסיבות ש-הוומן אליהן. היה נדמה לו שאנשים מומינים אותו רוצים להגיע באמצעות אל אביו, והוא לא היה מוכן להשתתף במישחק הזה. לעומת זאת הוא לא החסיר

פגשתי את ידידי אהוד דיין לפני ימים אחדים ברחוב דיזנגוף בתל-אביב. הוא היה עם בתו, אלה, ילדה יפהפיה בת 12, הדומה מאוד לאשתו של אודי, טליה.

הילדה היתה עצובה. אביה הבטיח לקחת אותה לטיול ביוון על סיפונה של אונייה, אך באותו בוקר, בגלל המלחמה בלבנון, הוא ביטל את הטיול.

הסיר ברחוב דיזנגוף היה פיצוי לאלה על ביטול הטיול בחו"ל. ישבו בקונדרי-טוריה וזלזלו עוגתו תותי-שדה. שאלתי את אודי מה דעתו על הביקורת שנמתחה עליו, אחרי שפירסם את המאמר במערב, על אביו משה דיין, אודי חיך — יש לו חיוך מקסים — אבל הוא כעס.

הוא טען שהעיתונאים הם צבועים. במיוחד הוא כעס על הדה בושס. המבקר של יומון הארץ, הוא טען בתוקף שהדה בושס היא חברתה של רחל דיין, ולכן היא התקיפה אותו. אני סיפרתי לו שרחל דיין חזרה ארצה מלונדון, שם שהתה במשך חודש, והיא כועסת מאוד על המאמר במערב. לדבריה, הוא לא

הכרתי את אודי דיין לפני 14 שנה בחיפה. הוא בא לבקר עם חברים מהקומנדו הימי, והציג את עצמו כגאל. הוא לא רצה שידעו על הקשר שביןנו ובין משה דיין

אודי דיין לא מבין מדוע אנשים לוקחים הכל ברצינות רבה כל-יך. הוא מתייחס לחיים בהומור. הוא אמנם רצה לעשות קצת רעש, אבל עכשיו הוא מבולבל

אף אחת מהמסיבות שערכתי אני באותן השנים. הוא היה מגיע תמיד ראשון, כש-בפיו השאלה: "יש חתיכות?"

לא רק במסיבות השתתף אודי. כאשר אימצתי להקת חרשים, וערכתי למענם מסיבת-התרמה, לא ידעתי כיצד לקרוא לאירוע. לאודי יש כשרון למילים. הוא הציע לקרוא לאירוע "תוף לחרש". הוא הביא למסיבה אגוזים מחצרו בנהלל, ורוי פא ידוע מארצות הברית שתרגם כסף ל-חרשים.

כאשר הייתי מבקרת אותו בנהלל, נהג אודי לצייד אותי בשמנת כפרית מעשה-בית ובמטעמים אחרים.

לאודי דיין יש שתי אהבות גדולות: נסיעות לחו"ל — ונשים. תמיד אמר ש-מעולם לא הצליח להיות לבד. הוא התחנך בתוך צעיר עם חברתו אביגיל. שאר תה הכיר בכפר הנוער הדסים, שם למדו שניהם יחד. באותה תקופה עמד אודי להישלח לחו"ל מטעם הצבא, ואביגיל בישרה לו שהיא הרה. ובגלל מום בליבה אסור לה לבצע הפלה. אהוד התחנך אי-תה, ונסע לצרפת. כשחזר, נוכח לדעת שאביגיל אינה הרה. מאוחר יותר נולדו להם שני ילדים: הבת גל והבן סער. הם התגוררו תחילה בעין-החוד, ומאוחר יותר עברו לגור בנהלל, שם היה למשה דיין משק משפחתי, שאותו ירש מאביו שמואל דיין.

אביגיל סייעה לאודי בעבודות המשק. אך הוא טען שאינו מאושר. הוא לא רצה להיות כבול למישפחה ולבית. הוא רצה לנסוע לחו"ל ולהכיר את העולם. היחסיים בין אהוד ואביגיל התערערו בהדרגה, ובתקופת אחד מהמשברים שלח לו אסי, אחיו הצעיר, כרטיס טיסה לוויונה, שם הוא עסק בצילום סרט.

באחד מביקוריו של אודי באתר ההס-רטה, הוא הכיר יפהפיה כחולת-עיניים, שהיא התאהב בה מיד. האהבה היתה הר-

מאת נעמי אדווה (בתמונה עם אודי דיין)

אלה קערה, שני חלקי פסל, וכמה צלמי יות אליליות. כאשר הגיע אודי לביקור, הראיתי לו את הפריטים. אודי אמר שהוא מכיר מישהו שיקנה אותם. הקרתי אותו ושאלתי מי האיש, ולבסוף אמר לי אודי כי זהו אביו, משה דיין. אודי הראה את הפריטים לאביו. משה דיין התלהב, אך הוא לא היה מוכן לשלם תמורת העתי-קות. הוא רצה לקבל אותן במתנה. מאר-חר יותר מכר הדייג ההונגרי את העתי-קות למוסיאון הימי בחיפה.

שאלתי את אהוד מדוע הוא לא סיפר לי שהוא בנו של משה דיין. אודי אמר: "כי זה רק יכול להפריע."

להקת חרשים

א הכנתי אז מדוע הוא משיב כך, אך במרוצת השנים למדתי שעובדת

מניה וזעק שהוא חף מפשע, פנה אודי לאנשים רבים והחתים אותם על עצומה למען שיחוררו של ידידו. כאשר שוחרר כושי לבסוף והגיע לארץ, נהגו שני הידי-דים לבלות ביחד.

אהוד דיין הגיע אלי לפני 14 שנה. גרתי אז בחיפה, בשכונת בת-גלים. הוא הגיע עם חברים משותפים יחד היינו יוצאים לדייג תתי-מי.

אחד היה איתן איתן, מה-מושבה כינרת. כאשר הגיע אודי דיין, הוא הציג את עצמו כ"גאל", שותפו של איתן.

הוא מצא חן בעיני. ראיתי בו הרפתקן מלידה, וחבר מצויין לבילויים משותפים. בכל התקופה שבה הרבינו לבלות, חשבי-תי שהוא חקלאי מכינרת, המגדל ורדים לייצוא.

היה לי אז ידיד, דייג ממוצא הונגרי. יום אחד מצאנו שנינו בלבים כמה פריי-טים עתיקים מהתקופה ההלניסטית. היו

עמד בהבטחתו לעורכי-הדין של רחל דיין, כי לא ישמיץ את אביו, אחרי שקיבל 10 מיליון לירות מהירושה.

אודי הכחיש. "זה לא ככה!" קרא. הוא הציע שניקה מונית וניסע אל רחל לבי-תה. במחשבה שניה הוא מוותר על הרע-יון. הוא חושב שאחרי מה שכתב, לא תרצה עוד רחל לדבר איתו.

שאלתי אותו על הספר שלו. הוא אמר שיש כבר כמה פרקים, שאותם כתב ב-נהלל, על חייה-משק, ויומן-מסע שניהל באחת מהפלגותיו.

עצומה למען כושי

אודי דיין לא מבין מדוע אנשים לוקחים הכל ברצינות רבה כל-יך. הוא מתייחס לחיים בהומור. הוא אומנם רצה לעשות קצת רעש, אבל עכשיו הוא מבולבל.

פיתאום נזכר אודי במילחמה. הוא רר צה ללכת ליחידה שלו, ולראות אם לא צריכים אותו שם.

ואכן, שבוע מאוחר יותר חזר אודי מהמילחמה. הוא היה שם עם ידידו שימי עוזן (כושי) רימון, בטיול ההרפתקאות פרי-טינגי.

את כושי הכיר אודי דיין לפני תשע שנים. הוא סיפר לי על כך בהתלהבות. אהוד היה מלא התלהבות מהרפתקותיו של כושי. הוא ראה בו דמות של גיבור המוכן לעשות הכל, כשהכיר לי את כושי, התרשמתי ממנו אחרת. הוא נראה לי מבולבל, בעל מחשבה מפורזת. המתקשה להבחין בין דימיון למציאות. אמרתי לי אודי מה דעתי עליו, אך אודי כעס ולא הסכים.

אודי היה בכל השנים שחלפו בקשר עם כושי רימון. כאשר נכלא כושי בגר-